

того, науковці звертають увагу, що до міськрад входить частина сільрад, що дублює їх управлінську діяльність. Так вчені наводять приклад, що до Конотопської міськради входить 1 сільрада і 3 села Горлівської міськради – 1 місто (Горлівка), 3 селища, 1 сільрада і 8 сіл, Ялтинської міськради – 2 міста, 21 селище і 9 сіл без сільрад [6, с. 69].

Місто Севастополь теж включає 30 населених пунктів, у тому числі місто Інкерман, селище міського типу Кача, селище Сонячний та 28 сіл [1, с. 30]. Місто Олександрія Кіровоградської області включає 4 села; місто Єнакієве Донецької області – 14 населених пунктів, у тому числі 3 селища та 11 сіл [1, с. 30].

Як підкреслює В. Я. Малиновський, в Україні всього близько 350 сіл входять до складу міських громад, у тому числі в Донецькій області – 92 (зокрема, лише до міської громади Макіївки – 15), в АРК. – 62 Алушти – 24, Судака – 14), у Луганській області – 53 села [5, с. 207].

Таким чином, реалізація конституційного права на самоврядування суттєво обмежується недоліками сучасного адміністративно-територіального устрою України.

Список використаних джерел:

1. Адміністративно-територіальний устрій України. Шляхи реформування/ Під ред. В. Г. Яцуби. – К.: Геопринт", - 2007.- 366 с. С. 30.
2. Закон України «Про ратифікацію Європейської хартії місцевого самоврядування» // Відомості Верховної Ради України, 1997, N 38, ст. 249.
3. Конституція України // Відомості Верховної Ради України, 1996, № 30, ст. 141.
4. Малиновський В. Адміністративно-територіальна реформа – визначальний фактор ефективної організації регіональної та місцевої влади // Вісник Національної академії державного управління при Президентові України. - 2006. - № 2. - с. 347-353. с. 349.
5. Малиновський В. Я. Територіальна організація влади: концептуальні засади трансформації: монографія. - Луцьк: Спд Галяк Жанна Володимирівна, 2010 – 451 с. С. 207.
6. Методологічні засади адміністративно-територіальної реформи в Україні: соціально-економічні аспекти / Данилишин Б. М. Фашевський М. І., Чернюк Л. Г. та ін; під ред. Б. М. Данилишина // РВПС України НАН України. - К.: Основа, 2011. - 152 с. С. 69.
7. Ткачук П. М. Адміністративно-територіальний устрій сільського району: Дис... канд. юрид. наук: 12.00.02 / Українська академія держ. управління при Президентові України. — К., 1999. — 204 с.

СУЧАСНИЙ СТАН ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРАВ ЛЮДИНИ В УКРАЇНІ ШЛЯХОМ ЗАЛУЧЕННЯ ІНСТИТУТУ ОМБУДСМАНА

Галай Вікторія Олександрівна, кандидат юридичних наук кафедри адміністративно-правових дисциплін ННІПП НАВС

На сучасному етапі розвитку демократії у суспільстві державні та недержавні інституції мають змогу спільно вирішувати проблеми прав людини. Одним з прикладів такої співпраці є діяльність Уповноваженого з прав людини (омбудсмана), яка пов'язана із залученням представників держави та громадськості.

На нашу думку, головними чинниками, що зумовили функціонування в Україні інституту омбудсмана як одного із засобів забезпечення захисту прав людини стали:

- потреба у створенні і функціонуванні неформального, незалежного, деполітизованого, доступного органу, покликаного захищати права і свободи людини і громадянина [1, с.13];
- потреба у додатковому контролі органами державної влади стану захисту прав людини [2, с.3];

•потреба у зборі узагальненої інформації про стан справ в державі щодо захисту прав людини і громадянина та забезпечення своєрідного діалогу між парламентом країни та громадянами [3, с.199; 4, с.51] тощо.

В результаті проведеного дослідження нами було з'ясовано, що перші роки існування інституту омбудсмена розпочалися доволі продуктивно через активний розгляд звернень громадян, детальний моніторинг порушень прав людини, встановлення стосунків з міжнародними правозахисними організаціями тощо. Показником до втрати створеної довіри до омбудсмена стала низка помилок в його діяльності: застосування подвійних стандартів, порушення законів, надана недостовірна інформація, заняття 2-х посад одночасно, політизація інституту омбудсмена, несистемна, статистична інформація за цей період, недосконала інформаційна політика тощо.

За останні роки відбулася активізація діяльності інституту омбудсмена через наступні фактори [5]: збільшення звернень до омбудсмена як фізичних, так і юридичних осіб; активізація роботи омбудсмена у таких напрямках як експертиза законопроектів та застосування телефонної "гарячої лінії" омбудсмена; реформа інституту омбудсмена шляхом затвердження нової структури Секретаріату Уповноваженого з прав людини, створення Консультативної ради при Уповноваженому з прав людини, створення обласних представництв омбудсмена на всій території України; акцент на співробітництво з недержавними організаціями.

Сьогодні механізм захисту прав людини шляхом залучення інституту омбудсмена потребує вдосконалення, яке, на нашу думку, може відбутися завдяки наступним факторам:

1) створенню представництв омбудсмена у кожній області, що буде означати можливість для таких категорій громадян як малозабезпечені, у т.ч. пенсіонери, інваліди, особисто прийти на прийом, бо сьогодні така можливість обмежена, а кількість звернень зростає з кожним роком;

2) створенню тематичних представництв омбудсмена на місцях та їх тісної взаємодії з недержавними організаціями, що займаються подібними проблемами;

3) вдосконаленню процедури проваджень, тому що перенаправлення омбудсманом скарг громадян до належного адресата – це необхідність відповідати на звернення тим, на кого скаржиться особа;

4) чіткій і прозорій процедурі підзвітності омбудсмена перед народом шляхом оприлюднення та громадського обговорення звітів про результати його роботи за кожен рік та про проблеми у країні загалом, тому що омбудсман має бути не тільки захисником прав людини, але і речником стану прав людини, який доводить до загалу стан справ та пропонує шляхи вирішення проблеми дотримання прав людини, у тому числі, вивчаючи іноземний досвід з цього питання;

5) здійсненню відкритості діяльності омбудсмена та проведення просвітницької діяльності серед населення;

6) посиленню на законодавчому рівні відповідальності посадових осіб за неналежне ставлення до актів реагування омбудсмена.

Список використаних джерел:

1.Майданник О. О. Інститут омбудсмена у механізмі забезпечення прав людини в Україні / О. О. Майданник // Адвокат. – 2010. - № 7(118). – С.12-16.

2. Карпачова Н. І. Народний правозахисник завжди в опозиції до влади / Н. І. Карпачова // Голос України. - 1998. - С. 3.

3.Конституційне право України / За ред. Тація В. Я., Погорілка В. Ф., Тодици Ю. М. – К., 1999. – 369 с.

4.Хаманёва Н.Ю. Уполномоченный по правам человека – защитник прав граждан / Н.Ю. Хаманёва. - М.: Институт государства и права РАН, 1998. – 80 с.

5.Омбудсман намерена создать свои представительства во всех областях. Главные новости: Общество от 25 мая 2012 года [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://ridnews.com.ua/society/13387>.